

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 4214010578
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4214010578.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 25. januára 2017 v Bratislave, v trestnej veci proti obvinenému P. N. , pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného podanom prostredníctvom ustanovenej obhajkyne, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. augusta 2016, sp. zn. 2 To 55/2016, podľa § 381 Tr. por., takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného P. N. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Komárno z 30. júna 2016, sp. zn. 3 T 137/2014, bol obvinený P. N. uznaný za vinného v bode 1/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., v bode 2/ zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., v bode 1/ a 2/ z pokračovacieho prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a v bode 3/ zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ od 22.00 hod. dňa 18. augusta 2014 do 04.30 hod. dňa 19. augusta 2014 v Komárne na Sústružnickej ulici v obytnom dome číslo 3 v byte číslo 3 opakovane fyzicky napadol poškodenú V. A., nar. X.XX.XXXX tak, že ju udieral päťami do oblasti tváre a do vlasatej časti pravej strany hlavy nad uchom, kopal ju do stehna pravej nohy a do zadku, opakovane ju chytil za vlasy a udieral jej hlavu o stenu, chytil ju za krk a škrtil ju, pričom v útoku opakovane prestal, keď sa zobudili maloleté deti poškodenej a keď zaspali, v útoku pokračoval a opakovane sa vyhrážal poškodenej, že zomrie, zabije ju a nebude s nikým iným, ktorým konaním jej spôsobil pomliaždenie a krvný výron okolo pravého oka, pomliaždenie mäkkých tkanív nosa, viacpočetné pomliaždenia a odreniny kože na ľavej strane krku a pomliaždenia a viaceré krvné výrony na zadnej a bočnej strane pravého stehna, ktoré zranenia si vyžiadali dobu liečenia v trvaní 10 až 14 dní, počas ktorej doby bola poškodená V. A. obmedzená v obvyklom spôsobe života,

2/ dňa 19. augusta 2014 v čase okolo 17.00 hod. v Komárne na Sústružnickej ulici v obytnom dome

číslo 3 v byte číslo 3 fyzicky napadol poškodenú V. A. tak, že ju opakovane udrel zovretou päsťou do vlasatej časti hlavy za pravé ucho a dvakrát ju kopol do zadku, v dôsledku čoho spadla na podlahu, následne ju vyzval, aby s ním išla do Svätého Petra na návštevu k jeho matke, čo však poškodená odmietla, vtedy ju opäť udrel päsťou do vlasatej časti hlavy, v dôsledku čoho poškodená v strachu z ďalšieho fyzického útoku požiadavke obvineného vyhovela a odišla na návštevu k matke obvineného proti svojej vôli,

3/ dňa 14. marca 2014 v čase medzi 17.15 hod. až 17.30 hod. v Komárne v tuneli spájajúcom ulicu Košickú a ulicu Selyeho zozadu prenasledoval invalidného dôchodcu C. B., nar. XX.X.XXXX, ktorý sa pohyboval na invalidnom vozíku, následne mu zablokoval cestu, postavil sa pred neho a chytil pracku ľadvinky, ktorú mal poškodený uloženú v lone a v ktorej sa nachádzala finančná hotovosť vo výške 180 €, dioptrické okuliare v hodnote 202 €, občiansky preukaz, vodičský preukaz, zdravotná karta poistenca zdravotnej poisťovne Dôvera, kmeňová karta k účtu poškodeného vedeného v peňažnom ústave VÚB, a.s., Bratislava, pobočka Komárno, všetky vystavené na meno poškodeného a diaľkový ovládač k osobnému motorovému vozidlu Renault Megane v hodnote 480 € a začal uvedenú ľadvinku ťahať, pričom poškodený chytil svoju ľadvinku a držal ju obidvoma rukami, následne mu ju vytrhol z rúk a z miesta ušiel, ktorým konaním spôsobil poškodenému C. B. škodu vo výške 882 €.

Obvinený bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, ods. 7, § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. pre výkon uloženého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. bolo mu uložené protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol zaviazaný k náhrade škody pre poškodeného C. B., nar. XX.X.XXXX, bytom K., K. XX/XXX, vo výške 180 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodený C. B., nar. XX.X.XXXX so zvyškom svojho nároku na náhradu škody bol odkázaný na občianske súdne konanie.

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 24. augusta 2016, sp. zn. 2 To 55/2016, na podklade odvolania prokurátora v neprospech obvineného (čl. 459- 460, obvinený s obhajcom v plnom rozsahu súhlasili s obsahom rozsudku z 30.6.2016, nesúhlasil s obsahom prokurátorského odvolania, kde uvádza o prevahe príťažujúcich okolností, pri absencii akejkoľvek poľahčujúcej okolnosti) bol podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušený napadnutý rozsudok vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. bol obvinenému podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., s prihliadnutím na príťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zák., za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre v spojení s rozsudkom Okresného súdu Komárno napadol 21. novembra 2016 dovolaním obvinený P. N. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne (opatrením z 27.10.2016) a tiež osobne 16.9.2016, v ktorých uplatnil dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. Odôvodnil to poukazom na to, že právo na obhajobu v sebe zahŕňa právo požadovať od orgánov činných v trestnom konaní, aby boli vyjasnené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Vina musí byť preukázaná procesne plnohodnotnými dôkazmi, hodnotenými pri rešpektovaní zásady rovnosti strán, bez znakov diskriminácie. V prípravnom konaní a aj pred súdom ku skutkom obžaloby sa priznal, vrátane skutku pod bodom 3/, avšak nie k jeho právnej kvalifikácii, kde namietal iba spôsob spáchania tohto skutku. Počas celého konania tvrdil, že voči poškodenému nepoužil žiadne násilie. Zbral mu ľadvinku, ktorá ležala v jeho lone a utiekol. Opak tvrdil poškodený, ktorý vo svojich výpovediach násilie, ktoré obvinený mal voči nemu použiť, popisoval vždy inak. Dokonca uviedol, že hneď vedel, že obvinený ho chce zbit', alebo olúpiť. Uvádzal, že invalidný vozík poháňal rukami, tašku, ktorá mu bola odcudzená, držal obidvoma rukami a pritom ale robil všetko, aby mohol z miesta zmiznúť.

To si odporuje a znamená to, že ľadvinku mu násilím nevytrhol z jeho rúk. Ak sa skutok stal tak, ako ho poškodený popísal, okoloidúci, ktorých zdravotne postihnutá osoba volá o pomoc, mu ju ale neposkytli a obvineného neodohnali. Okrem výpovede poškodeného obvinený zo skutku pod bodom 3/ iným dôkazom usvedčený nebol. Na objasnenie skutočností, či išlo o skutok ľúpeže alebo o skutok krádeže, mal byť vykonaný dôkaz kamerovým záznamom, nakoľko pri autobusovej stanici, kde ku skutku došlo, je namontovaná kamera. Výkonanie tohto dôkazu bolo v konaní navrhnuté aj zo strany obžaloby, avšak nebol vykonaný, hoci svedok Q. R., bývalý príslušník OO PZ Komárno na hlavnom pojednávaní potvrdil, že kamerový záznam existoval, z Mestskej polície Komárno ho zobral a odovzdal na OR PZ Komárno. Obvinený nemal možnosť uvedený dôkaz súdu predložiť. Kamerový záznam by potvrdil jeho obhajobu, teda že voči poškodenému nepoužil žiadne násilie. Nezabezpečením vykonania tohto dôkazu bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu pred oboma konajúcimi súdmi. Následne došlo v neprospech obvineného aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu zisteného skutku pod bodom 3/ ako zločin ľúpeže, hoci toto jeho konanie malo byť právne kvalifikované ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, alebo 2 Tr. zák. Pokiaľ tak prvostupňový súd neurobil, bolo povinnosťou odvolacieho súdu napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Tým sú naplnené uplatnené dovolacie dôvody. Odvolací súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák., nakoľko ku skutku sa priznal, aj dohodu o vine a treste chcel uzatvoriť, nebol v minulosti nikdy trestaný za trestné činy násilnej povahy a hľadá sa na neho akoby nebol trestaný. Trestom uloženým prvostupňovým súdom súhlasil iba z dôvodu, aby mu nebol uložený trest prísnejší. Navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v jeho neprospech v ustanoveniach § 2 ods. 4, ods. 10 až ods. 12, ods. 14 Tr. por., a aby súčasne napadnuté rozhodnutia zrušil a prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, avšak v súlade s ustanovením § 388 ods. 2 Tr. por. v inom zložení senátu.

Prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu obvineného z 29. decembra 2016 uviedol, že obvineným uplatnené dovolacie dôvody nie sú dané. Obvinenému bol obhajca ustanovení opatrením Okresného súdu Komárno 29. augusta 2014, a to z dôvodu, že bol vzatý do väzby uznesením tohto súdu z 29. augusta 2014, sp. zn. 1 Tp 24/2014, v trestnej veci vedenej proti nemu pre prečin nebezpečného vyhrážania, zločin vydierania a pokračovací prečin ublíženia na zdraví podľa § 360 ods. 1, § 189 ods. 1 a § 156 ods. 1 Tr. zák., v ktorej bola podaná obžaloba 4. februára 2015, sp. zn. 2 Pv 478/14/4401, vedená na uvedenom súde pod sp. zn. 11 T 11/2015. V ďalšej veci vedenej proti obvinenému pre zločin ľúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. bol obvinenému ustanovený obhajca opatrením z 10. septembra 2014, sp. zn. 2 Tp 419/2014, v ktorej bola na neho podaná obžaloba 22. decembra 2014, vedená na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 3 T 137/2014. Tieto veci boli uznesením uvedeného súdu zo 16. februára 2015 spojené na spoločné konanie a v konaní pred súdom bol obvinenému opatrením tohto súdu z 26. júna 2015 ustanovený za obhajcu JUDr. Roman Blažek. Obvinený mal teda obhajcu okamžikom vzniku povinnej obhajoby a táto bola riadne vykonávaná až do právoplatného skončenia veci účasťou tohto obhajcu na všetkých úkonoch. Obvinený nevyužil právo podať odvolanie proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu. Odvolanie podal iba prokurátor v neprospech obvineného do výroku o treste. Odvolanie proti výroku o vine podané nebolo, teda odvolací súd tento výrok skúmať nemohol ako ani skutkové zistenia, ktoré boli jeho podkladom. Nad rámec odvolaním napadnutých výrokov môže odvolací súd preskúmať len správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy (§ 317 ods. 1 Tr. por.), ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd uložil obvinenému zákonný a primeraný trest, dôsledne rešpektujúc zásady ukladania trestov a prihliadol na všetky podstatné okolnosti majúce rozhodujúci význam pre individualizáciu trestu. Obvinený svoj postoj k spáchaniu žalovaných skutkov neustále menil (okrem skutku v bode 1/) a rovnako menil svoje rozhodnutie ohľadom vôle uzavrieť dohodu o vine a treste, napriek tomu, že takúto možnosť mal opakovane a na hlavnom pojednávaní 24. septembra 2015 vyhlásil, že dohodu o vine a treste uzavrieť nechce. K trestnej činnosti násilnej povahy obvinený zastáva nekriticky postoj a nápravu u neho možno dosiahnuť len trestom, uloženým mu rozsudkom odvolacieho súdu, ktorý považuje za správny, primeraný a zákonný. Obvineného tvrdenie ohľadne nesprávnej kvalifikácie skutku v bode 3/ a nesprávnej aplikácii ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. je nedôvodná. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol.

Poškodený vo vyjadrení z 22. decembra 2016 k dovolaniu obvineného nad rámec práv poškodeného uviedol, že trvá na svojich výpovediach. Kamery na autobusovej stanici síce sú, ale k trestnému činu násilia a lúpeže tam nedošlo, na všetky otázky odpovedal aj na súde a nevidí dôvod na ďalšie spochybňovanie. Konšpiratívne prietáhy obvineného mu ustavične pripomínajú traumatickú udalosť, ako bol vystavený napospas svojej bezmocnosti vyplývajúcej z jeho hendikepu, čo obnovuje jeho negatívne psychosomatické problémy. Obvinenému nešlo o úprimné objasnenie skutku. K výrokom o náhrade škody sa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti právoplatnému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podala oprávnená osoba - obvinený prostredníctvom ustanoveného obhajcu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. h/, § 369 ods. 2 písm. b/, § 372 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote, na mieste príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3, § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a dovolanie má náležitosti predpokladané ustanovením § 374 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por. Dôvody dovolania sa však výslovne týkajú skutkových zistení ohľadne skutku pod bodom 3/, na ktoré poukazoval v konaní pred prvostupňovým súdom, hoci dovolateľ poukazuje na dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

Uvedené ustanovenia dovoľujú podať dovolanie v prípade (písm. c/), ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu alebo (písm. i/), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadne dôvodov dovolania je ustálená na tom, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, hoci v skutočnosti obsahuje argumenty mimo takto uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Z dôvodov dovolania obvineného jasne vyplýva, že výlučne napáda skutkové zistenia spôsobom, ktorý uplatnil aj v prípravnom konaní a v konaní pred okresným súdom. Z toho vyvodzuje porušenie ustanovení uvedené v § 2 ods. 4, ods. 10 až 12, ods. 14 Tr. por., čo napĺňa dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd poukazuje na § 2 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 2 ods. 9 Tr. por. každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu.

Podľa § 2 ods. 10 až ods. 12, ods. 14, ods. 18 až ods. 19 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhlí. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť. Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Strany sú si v konaní pred súdom rovné. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravídla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala. Pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Uvedené ustanovenia zabezpečujú kontradiktórnosť trestného konania. Tomuto právu zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím takémuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

V konaní pred súdom prvého stupňa obvinený sa síce domáhal zaobstarania kamerového záznamu, ale neoboznámene sa s ním nenamietal a v tomto smere nepodal ani odvolanie. Naopak vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora uviedol, že s rozsudkom okresného súdu súhlasí. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že okresný súd formálne pochybil, keď o tomto návrhu obvineného pred vyhlásením rozsudku nerozhodol. K spáchaniu skutku pod bodom 3/ totiž nedošlo v oblasti, ktorú monitorovala kamera nainštalovaná na autobusovej stanici, čo je zrejmé z ohliadky miesta činu a fotodokumentácie. Navyše výpoveď poškodeného C. B. nebola, okrem nepodloženého tvrdenia obvineného, ničím spochybnená a z nej jednoznačne vyplynulo, že obvinený sa postavil pred neho, čím mu zamedzil pohyb na invalidnom vozíku a následne chytil pracku ľadvinky, ktorú mal v lone a ťahom sa jej zmocnil, hoci ľadvinku držal oboma rukami. Napokon tento dej obvinený uviedol vo svojich prvotných výpovediach v procesnom postavení obvineného. Zabezpečenie kamerového záznamu a jeho oboznámenie za daného stavu bolo nepotrebné, nehľadiac na to, že súd vykonal všetky potrebné kroky na získanie tohto dôkazu, ale bezvýsledne, na čo poukázal v rozsudku.

Obvinený mal okamžikom vzatia do väzby (vznik povinnej obhajoby) ustanoveného obhajcu, resp. viacerých a títo sa zúčastňovali všetkých úkonov, teda riadne vykonávali obhajobu obvineného, ktorý to nenamietal, čo je zrejmé z obsahu spisu.

Hodnotenie vykonaných dôkazov súdom inak než podľa predstáv niektoej zo strán, nemožno posúdiť ako porušenie práv na obhajobu. Povinnosťou súdu totiž je podľa vlastnej úvahy, s ohľadom na dôkaznú situáciu určiť rozsah dokazovania zákonne získanými dôkaznými prostriedkami postačujúcimi pre spravodlivé a zákonu zodpovedajúce rozhodnutie tak, ako sa to stalo v tejto veci. Nedošlo preto k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ako sa toho domáhal obvinený.

Ničím nepodložené spochybňovanie výpovede poškodeného obvineným sú iba iným hodnotením tohto dôkazu od legitímnych záverov súdu, ktorý vychádzal z dôkaznej situácie a z toho vyplývajúcich ničím nespochybniteľných skutočností. Z výpovede obvineného vyplýva, že v dobe a mieste činu tam bol prítomný iba on a poškodený. Jeden občan, náhodný chodec P. W., ktorý mal v dobe činu tadiaľ prechádzať, však vo svedeckej výpovedi uviedol, že si nespomína na napadnutie vodičkara.

Najvyšší súd v súlade s rozsudkami okresného a krajského súdu konštatuje, že tieto súdy mali aj skutok pod bodom 3/ ustálený na základe zákonne získaného, vykonaného a vyhodnoteného dokazovania. Je to zrejmé z predloženého spisového materiálu, s ktorým sa súd prvého stupňa v dôvodoch rozsudku v celom rozsahu vyrovnal, čo potvrdil aj odvolací súd v napadnutom rozsudku, samozrejme s výnimkou uloženého trestu. Ustálený skutkový stav vo vzťahu ku skutku pod bodom 3/, premietnutý do skutkovej vety napĺňa skutkovú podstatu zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, § 139 ods. 1 písm. f/ Tr. zák., nakoľko obvinený proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci, a čin spáchal na chránenej osobe - chorej osobe.

Neobstojí preto ani dovolacia námietka obvineného, že v danej veci mal byť skutok pod bodom 3/ posúdený iba ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 alebo ods. 2 Tr. zák. Vykonanými dôkazmi - výpoveďou poškodeného, ohliadkou miesta činu, zaistením odcudzenej ľadvinky a prvotnými výpoveďami obvineného, bez akýchkoľvek pochybností bolo preukázané, že obvinený sa ľadvinky s dokladmi, finančnou hotovosťou a ďalšími tam uloženými vecami patriacimi poškodenému zmocnil jej vytrhnutím z rúk poškodeného, ktorý bol pripútaný na invalidnom vozíku. Násilie v tomto prípade treba vidieť nielen vo vytrhnutí ľadvinky z rúk poškodeného, ale aj to, že obvinený poškodeného pristavil - zamedzil mu pohybu na invalidnom vozíku. Právna kvalifikácia zisteného skutku pod bodom 3/, ktorým je dovolací súd viazaný nezakladá dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.,

ako to tvrdí obvinený v podanom dovolaní. Tento skutok totiž po objektívnej i subjektívnej stránke napĺňa skutkovú podstatu trestného činu lúpeže, ako to posúdil prvostupňový súd.

Okresný, ale ani krajský súd pri rozhodovaní nezistili u obvineného žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Rovnaký názor má aj dovolací súd, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na to, že obvinený aj keď prejavoval snahu uzavrieť s prokurátorom dohodu o vine a treste, túto napokon vždy odmietol akceptovať. Aj keď prejavoval ľútosť nad olúpením invalida, neustále popieral lúpežný motív a násilie, ktorého sa pri tom voči nemu dopustil. Obdobne sa to týka aj násilia voči V. A., ktorá s ním žila takmer ako družka, čomu súdy nevenovali náležitú pozornosť, hoci z hľadiska právnej kvalifikácie skutkov pod bodmi 1/ a 2/ to bolo žiaduce. Odvolací súd sa touto skutočnosťou nemohol zaoberať, pretože by to bolo v neprospech obvineného. Naopak bola zistená jedna priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h/ Tr. zák., teda že spáchal štyri úmyselné trestné činy, z toho dva zločiny v priamom úmysle.

V zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Podľa § 38 ods. 7 Tr. zák. ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Podľa § 38 ods. 8 Tr. por. zníženie hornej hranice alebo zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odsekov 3 až 6 sa vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby; základom na zníženie alebo zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Z uvedeného je zrejmé, že súčasné použitie § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Tr. zák. nie je vylúčené v takom prípade, ak sa odsudzuje páchatel' závažnej úmyselnej trestnej činnosti, ako je tomu v danom prípade, ktorého náprava si vyžaduje dôrazné pôsobenie na jeho nápravu. Obvinený spáchal dva zločiny a dva prečiny, pričom poškodená bola v dobe činu, nepochybne blízkou osobou obvineného, čo súdy prehliadli. Hoci sa na neho hľadí, ako by odsúdený nebol, nie je možné prehliadnuť, že obvinený má sklony k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti, čo nepriamo vyplýva aj zo znaleckého dokazovania, pričom k zahladeniu spáchaných skutkov nedochádza.

Uloženie úhrnného trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 8 mesiacov za súčasného použitia ustanovení § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2 Tr. zák., krajským súdom na podklade odvolania prokurátora v neprospech obvineného je preto zákonné.

Pre úplnosť treba uviesť aj to, že obvinený sa dovolaním domáhal, aby po zrušení napadnutých rozhodnutí a vrátení veci nižšiemu súdu, v novom konaní rozhodoval senát v inom zložení. Túto požiadavku obvinený neodôvodnil. Najvyšší súd v rámci skúmania uplatnených dovolacích dôvodov nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali, že vo veci rozhodol senát v nezákonnom zložení. Vzhľadom na neexistenciu dovolacích dôvodov a odmietnutie dovolania obvineného nebolo potrebné sa týmto návrhom obvineného bližšie zaoberať.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli. Vo veci preto rozhodol na neverejnom zasadnutí spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.